

423. Boldogok, akik meghívást kaptak a Bárány menyegzőjére

Imádkozzuk a 157. számú éneket:

*Szeretlek, szép Jézus, mert fölötté jó vagy,
Minden szeretetre, bizony, Te méltó vagy.
Jóvoltod s irgalmad a bűnöshöz oly nagy,
Gyarló kis szolgálodat, engemet, el ne hagyj!*

Az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony menyegzőjéről már elmélkedtünk. De egy lakodalomra nemcsak a vőlegény és a menyasszony a hivatalos, hanem mindazok, akik osztoznak az ifjú pár örömében. Együtt ünnepelnek.

Ma tehát nézzük:

I. A Bárány menyegzője

1. Kik vesznek részt még Isten Báránya és az Ő menyasszonya lakodalmán?

A *Jelenések könyvében* olvashatjuk: *A Bárány menyasszonya méltó volt arra, hogy ragyogó fehér gyolcsba öltözzék. Boldogok, akiket meghív menyegzős lakomájára a Bárány* (Jel 19, 7-9), tudniillik az isteni Vőlegény. Azok a **fehér gyolcsok**, amelyekbe a menyasszony öltözik, a **szentek igaz cselekedeteit jelentik**. A lélek-menyasszony nem egyedül megy a lakodalomba, hanem viszi magával mindazokat, akik hozzá tartoznak. Mint ahogyan az esküvőre is **meghívjuk a családtagokat**, mert hozzánk tartoznak.

2. Kik tartoznak a lélek-menyasszonyhoz?

Azok, akik **törekszenek arra, hogy szentek legyenek**, vagyis hogy engedjék eluralkodni magukban a szent Istent. Azokról van itt szó, akik nem önmagukat keresik, nem e-világ meg nem engedett kincseit vadásszák, hanem Istenben akarnak gazdagabbak lenni. A menyasszony tehát méltó arra, hogy ezeket a **„rokonait” vigye magával** a menyegzőre, képviselje őket. Mutassa be az isteni Vőlegénynek! Ezek azok a meghívottak, akik helyet foglalhatnak az isteni Bárány, az isteni Vőlegény asztalánál. Akik meghívást kaptak arra, hogy együtt ünnepelhessenek az isteni Vőlegénnyel és a választott lélekkel.

Nyilván, hogy a Szentírás tanítása itt is érvényes. **Bármit is olvasunk a Bibliában, az rólunk is szól. Mi is ott vagyunk a meghívottak között.** A mi szent cselekedeteinket is viszi magával a lélek-menyasszony az isteni Vőlegényhez. **Egy földi élet adatik rá, hogy készítségünk a szívünket a menyegzős házba való megérkezésre.**

Izajás próféta azt mondja: *Tárjatok kaput, hadd vonuljon be az igaz nép, amely őrzi a hűséget. Szíve állhatatos, és megőrzi a békét, hiszen Tebenned remél, Urunk.* – És a választottakhoz fordul biztatván őket: – *Örökkön-örökké az Úrban bízzatok, mert az Úr örökké megmaradó Szikla!* (Iz 26, 2-4).

3. Kik vonulnak be a kitárt kapun?

A **násznép**. Azok, akik hűségesen kapcsolódnak a vőlegény vagy a menyasszony családjához. **Azok, akik éppen eme frigy által a két családból egy néppé lesznek.** *Azok vonulhatnak be az isteni Bárány menyegzőjére kitárt kapun, akik hűségesek, vagyis vállalják a szeretetet minden körülmény közepette.* Nem térnek el a szeretet útjáról. **A hűség** nem más, mint **kipróbált szeretet**, a próbatételt megállt szeretet. Ezért is mondja a próféta, hogy az ilyen

népnek a szíve állhatatos, tudniillik a jóban. Az Istennel való békét tudja őrizni a szívében, hiszen ezt a csodálatos ajándékot nem cseréli fel semmi mással. Ha az ember bünt követne el, akkor nyugtalan lenne a szíve. **Ha az ember hűséges, akkor békében van a lelke.**

Mindnyájunknak megvan a tapasztalata, hogy a magunk erejéből bizony nem sokat tudunk elérni a szív állhatatos szeretetének a megőrzésében, hogy békességben legyen a szívünk, hiszen csetlünk-botlunk. Ezért van jogosultsága a reménykedésre. **Aki az Úrban bízik, az megtapasztalja az Úr segítségét.** A násznépnek azért szabad az Úrban bizakodnia, mert Ő örökkévaló, a sziklánál is szilárdabb az Ő hűsége, a hatalmas hegynél is nagyobb az Ő szeretete. A menyasszony és a vőlegény frigye felbonthatatlan, megmarad örökre. És akik a lélek-menyasszony háza-népéhez vagy az isteni Vőlegény háza-népéhez tartoznak, bízhatnak ebben az örökkévaló Úrban, hogy Ő majd minket is képesít az örökké-tartó szeretetre.

Amit az ember a maga erejével nem tud elérni, azt Isten adja meg neki ajándékba! Erről Mózes ad tanítást. Az Úr szavát közvetíti. Így szól az Úr: *Szenteljétek magatokat nekem, az Úrnak: én szent vagyok, és kiválasztottalak titeket az összes népek közül, hogy enyéim legyetek!* (Lev 20, 26). **Az Úr tehát kéri azt, hogy mi tevékenykedjünk, cselekedjünk annak érdekében, hogy Istennek szenteljük az életünket,** vagyis Istennek adjuk magunkat! De a megszentelődést Ő maga teszi teljessé, hiszen Ő az, Aki kiválasztott magának, hogy az Övéi legyünk. Ez a mondat: – Isten kiválasztott minket magának – **meghatja az ember lelkét: „Uram, Te tekintetre méltattál engem? Te megbízol bennem? Te azt akarod, hogy Veled legyek a menyegzőn?”**

Ezért tudja mondani a Zsoltáros is ezt a vallomást: *Boldog a nemzet, amelynek Istene az Úr, a nép, amelyet örökül választott!* (Zsolt 32, 12). Vagyis amikor az ember megéli azt, hogy Isten őt is kiválasztotta, hogy az életének Ura legyen, akkor egy belső öröm, boldogság tölti el a szívét. Isten öröksége vagyunk, Isten örökrészül választott minket. Az örökrész gazdaggá teszi azt, aki abban részesedik, aki örökséget kap az örökhagyótól. **Isten minket választott az Ő örökségül. Isten bennünk találja boldogságát, örömét!**

Azok, akik bevonulnak a menyegzőre, ezt az örömet élhetik meg, amelyet Isten is megél az Ő választottjaival kapcsolatban. **Eszter királyné** – akinek pedig királynői méltóságában sok örömré, boldogságra lett volna joga – azt mondja: *Szolgálód nem találta örömét másban attól a naptól kezdve, hogy idehozták* – tudniillik a pogány király udvarába – *mind a mai napig csak Tebenned, Uram!* (Esz 14, 18). **Minket is odahívnak az isteni Bárány és a lélek-menyasszony menyegzőjére.** Odavisznek mindet is a szent angyalok, Isten udvarának a szolgálattevői, és megvallhatjuk mi is: „Istenben találjuk az örömünket.” A lakodalom résztvevői nem gyászolnak, hanem örvendeznek. Nemcsak azért, mert részt vehetnek az ifjú pár örömeiben, hanem azért is, mert **gyönyörködnek abban, hogy közösséget alkothatunk, hogy együvé tartozunk.** A fiatal pár öröme a mi örömünket is növeli. A mi örvendezésünk pedig az ifjú pár boldogságát is emeli. Olyan jó együtt örvendezni!

Erről az örvendezésről beszél a Zsoltáros is. Az ünnepi bevonulásról van szó, amellyel a menyasszonyt kísérik a Vőlegényhez. Így mondja: *Bevonulnak a király palotájába, és barátnői kísérik* – tudniillik a Vőlegényt és a menyasszonyt – *hangos örömujjongás közben bevonulnak a királyi palotába* (Zsolt 44, 15-16).

Kik azok, akik bevonulnak? Először is az isteni Vőlegény és a választott lélek.

4. Hova vonulnak be?

A király palotájába. **Az isteni Vőlegény Palotája maga a teljes Szentháromság.** A választottak, akik meghívást kaptak a Bárány és a lélek-menyasszony menyegzőjére, velük együtt vonulhatnak be a Szentháromság egy Isten belső világába. A Zsoltáros felsorolja: **kik kísérik a Vőlegényt és a menyasszonyt? A barátnői.** Igazán, itt a szüzekről van szó, akik még

nem házasodtak meg, de **együtt örvendeznek a menyasszonnyal, hogy ő megtalálta élete Urát.** És vágyakoznak arra, hogy „Bárcsak egyszer majd én is megtalálhatnám életem másik felét, életem jobbik felét, megtalálhatnám az Életemet, Istent, Aki „*az Út, az Igazság és az Élet*” (Jn 16, 4); és akkor bevonulhatok én is a Király palotájába.”

A menyasszony **barátnői** tehát **a szüzek, vagyis a tiszta lelkek**, vagyis a büntől mentes lelkek. Csak ilyen lélekkel lehet kísérni a lélek-menyasszonyt az isteni Vőlegénnyel való frigy ünneplésére. A Zsoltáros szerint azonban nem valami néma menetben mennek, hanem *hangos örömujjongás közben vonulnak be a Király palotájába.* Az ujjongás örömeivel veszi körül az isteni Vőlegény nemcsak az Ő kis menyasszonyát, hanem mindazokat, akik a násznéphez tartoznak. Az öröm valami kimondhatatlan ujjongásban, magasztalásban tör ki.

Ezt láttuk a Szüzanyánál is, amikor idős rokonát, Erzsébetet meglátogatta, s így szólt: *Magasztalja az én lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben!* (Lk 1, 46-47). Tehát **az örvendezés, az ujjongás jellemzi ezt az imaszakaszt**, amikor a lélek-menyasszony a barátnői kíséretében bevonulnak a király palotájába.

5. Mit látunk ott?

Szent János a *Jelenések könyvében* mondja: *Megszámlálhatatlan sereget láttam. Ott álltak Isten trónja és a Bárány színe előtt fehér ruhába öltözve. Kezükből pálmaágakkal... Fehérre mosták ruhájukat a Bárány vérében... A trónon ülő közöttük lakik* (vö. Jel 7, 9. 14. 15). Tehát a menyegzős lakomán sokan vannak. **Az Úr** ugyanis **minden embert üdvözíteni akar!** Mindenkit meghív az Ő menyegzős lakomájába. **Boldogok azok, akik be is mennek.** Ezek **fehér ruhát kapnak**, vagyis a megszentelő kegyelem köntösét, amelyet a **Bárány, az isteni Vőlegény mosott tisztára**, tudniillik a **keresztben**, amikor megváltott bennünket, vagyis megszerzett magának bennünket a bűn szennyétől, a pokol hatalmától.

Ezért azután ezek a választottak *ott álltak Isten hárfáival az üvegtengeren* (Jel 15, 2). Mózesnek is a Bárány énekét énekelték. Amikor ugyanis az Ószövetségben az Egyiptomból való kivonulás alkalmával száraz lábbal átkeltek a tengeren a túlsó partra, akkor Mózes egy dicsőítő énekbe kezdett. A megszabadulás örömujjongását zengte. Ez előképe a **Bárány** énekének, Aki a **bűn tengerén nyitott nekünk szabad utat a túlsó partra**, a mennyország partjához. A Bárány is énekel, a szabadulás ujjongását énekli egész lényével.

Ha van egy-egy szépen éneklő kórus, az úgy megérinti a szívünket. De hogyha több kórus összeáll, és ugyanazt énekli, akkor harsogóbb lesz az ének. És hogyha nemcsak néhány kórus énekel együtt, hanem száz kórus együtt énekel, az még inkább betölti az eget és a földet. Ez valami olyan csodálatos ének, amelyet csak az üdvözültek, a Bárány lakomájára meghívottak tudnak énekelni. Erről János így tudósít a *Jelenések könyvében*: *A Bárány a Sion hegyén állott. Vele volt a száznegyvennégyezer, aki homlokán viselte az Ő nevét, és Atyjának nevét... Új éneket énekeltek, melyet más nem tudott megtanulni, csak ők, mert szüzek maradtak* (vö. Jel 14, 1. 3-4).

Sion hegye – amelyen a Bárány áll – **a megdicsőült Egyház.** Itt a lelki Sion hegyről van szó, arról a Szikláról, amelyet Krisztus, és amelyet Ő Péterre bízott, hogy erre *építi a Házát, az Egyházat* (vö. Mt 16, 18). **Azok tudják ezt az új éneket énekelni, akik szüzek maradtak**, vagyis tiszták a büntől, akik a **Bárány jegyesei**, akik szeplőtelenül, tehát a bűn szeplője nélkül állnak Isten trónja előtt. **A száznegyvennégyezer szimbolikus szám: tizenkétszer tizenkétezer.** Ez **utalás** az ószövetségi választott nép **tizenkét törzsére**, de itt már az Újszövetség népéről van szó. A látnok, **János a teljességet akarja kifejezni** ezzel a számmal. **Mindazok, akik nemcsak a homlokukon, hanem a szívükben viselik a Bárány nevét**, és az Ő **Atyjának** a nevét, és vele a **Szentlélek nevét is, azok tudják ezt az Istennek tetsző éneket dalolni.** A Zsoltáros így vall: *Szívemből ünnepi ének árad* (Zsolt 44, 2). Tehát az üdvözültek ezt az új éneket **a szívükből zengik.** Nem annyira a szájuk, az ajkuk, hanem a szívük az a hely, ahol ez az ének megszületik.

6. Mit énekelnek a násznép tagjai, az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony lakodalmában?

Ezt is János mondja el a *Jelenések könyvében*: *Amint néztem, sok angyal szavát hallottam a trón, az élőlények és a vének körül. Számuk meghaladta az ezerszer ezret, és a tízezerszer tízezret. Harsány hangon kiáltottak. – Most jön a kantikum, amelyet ők énekeltek: – „Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy Ővé legyen a hatalom, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás!” Erre – tudniillik az angyalok énekére – hallottam, hogy minden teremtmény, amely a mennyben, a földön és a föld alatt van, a tengeren és a tengerben van - így kiáltott: „A trónon ülőnek és a Báránynak áldás, tisztelet, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!” A négy élőlény ráfelelte: „Ámen!” A huszonnégy vén pedig arcra borult, és imádta az örökkön örökké élő Istent (Jel 5, 11-14).*

Az új ének – amelyet a szentek énekelnek - így hangzott: „Méltó vagy Uram, hogy átvedd a Könyvet, és feltörd a pecsétjeit. Hiszen megöltek, de véreddel megváltottál minket Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből. Istenünk országává, és papjaivá tetted őket, és uralkodni fognak a földön!” (Jel 5, 9-10).

Minden teremtmény zengi a dicsőítő éneket. Egymás énekét is hallják a menyegzős lakoma résztvevői. **A közös ének az ő lelküket is örvendéssel, boldogsággal tölti el, mert nem magukat dicsőítik, hanem az isteni Vőlegényt, a Bárányt, a lélek Jegyesét.**

7. Kik vannak a lakodalmi ünnepségen?

Tulajdonképpen az **új Jeruzsálem népe**. A *Jelenések könyvében* örölk mondja János: *Az új Jeruzsálem szép volt, mint a vőlegényének felékesített menyasszony... „Ez az Isten hajléka az emberek között. Isten velük fog lakni, azok pedig az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük”... A szent város Isten dicsőségében ragyogott. Isten dicsősége világítja meg, Fénye pedig a Bárány (Jel 21, 2-3. 11. 23). Az új Jeruzsálem tehát már nem a földi város, hanem a mennyei város, amely az isteni Vőlegény számára lett felékesítve.*

8. Mi az Ő ékessége?

Az, hogy **Isten lakik benne**.

Az, hogy **Isten dicsősége átragyog az Ő választottain.** Akik igazán szeretik egymást, azoknak az arcán átragyog a szeretet sugárzása. Megszépül az emberek arca, amikor szeretik egymást. A mennyországban pedig mennyivel inkább megszépül a választottak mivolta, amikor megtapasztalják, hogy Isten minket szeret, minket is szeret, mi pedig szerethetjük Őt. Akik szeretik egymást, azok egymáshoz hasonlóak lesznek. Szent Pál ezt így mondja: *Mi, akik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra Hozzá hasonlónak változunk át az Úr Lelke által* (2 Kor 3, 18). A lélek-menyasszonyban szabadon jár-kelel isteni Ura a Szentlélek által (vö.). A lélek-menyasszonyban felragyog az Úr dicsősége. Itt már nem kell eltakarnia az ember arcát, mint ahogyan Mózesnek el kellett takarnia, amikor lejött a Sínai-hegyről, mert a választott nép tagjai nem bírták elviselni azt a ragyogást (vö. Kiv 34, 29-30. 33), amely belőle áradt az Úrral való találkozás miatt. Itt födetlen arccal ragyoghat rajtunk keresztül az Úr dicsősége, mert itt mindenki ezt a dicsőséget kapja meg. Akik a mennyben vannak, az Ő dicsőséges mivoltában részesülnek, mert már itt a földön fokról-fokra hozzá hasonlónak, szentté alakultak. Az, hogy a **Szentlélek műveli ezt a Krisztushoz való hasonlóságot**, nemcsak egy hasonulást eredményez az isteni Vőlegény, és az Őt szerető lélek-menyasszony között, hanem sokkal inkább **lelki egygyé válást, lelki egyesülést**.

Szent Pál így folytatja: *Hozzá leszünk hasonlónak, mert látni fogjuk Őt, amint van* (2 Kor 3, 18). A látás a szemlélést jelenti. A szeretett lény szeretetteljes nézését, amely kimondhatatlan

gyönyörűséggel jár. **A lélek-menyasszony boldogan belesimul isteni Urába, a szentháromságos egy Istenbe. A lélek-menyasszony – mondjuk így: – azonos rezgésszámmal töltődik fel, mint az isteni Szeretet rezgése, együvé olvad a két szeretés:** Isten Szeretete meg az ember szeretete. **Ezért azután az ember látni tudja Istent az Ő Szeretetében, az Ő mivoltában.** *Isten a szeretet* (1 Jn 4, 8).

Ha Karácsonykor a hozzánk érkező Istent kézzelfoghatóan szemlélhetjük, mint kicsi Gyermeket, Aki megtestesült Názáretben, született Betlehemben Szűz Máriától a Szentlélek erejében, akkor majd milyen lehet a léleknek az Istenhez való megérkezése, amikor hazaérkezik Istenhez a lélek, és szemlélheti isteni Urát?

9. Az Istennel egyesült lélek mit tud majd meglátni egy örökkévalóságon át Istenből?

Szent Pál apostol adja meg a választ, hogy mit lát az ember ebben a mennyei boldogságban: *Krisztusban lakik testi formában az Istenség egész teljessége, és ti Őbenne lattetek ennek a teljességnek a részesei* (Kol 2, 9-10). Tehát az Istennel egyesült lélek-menyasszony látja **Krisztusban az Istenség egész teljességét, a Szentháromság titkát, az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretet-közösségét.** De **nemcsak az isteni Urat látja, hanem saját magát is,** tudniillik, hogy **ő Krisztusban részese lehetett ennek az isteni teljességnek.** Az, hogy részese lett, azt jelenti, hogy **eggyé lett Vele, Istennel egyesült az ember. Isten teljességéből kap az ember részesedést.** Valahogy úgy, amint a teremtésnél Isten a férfiből vette a nőt a teremtés alkalmával. Ádám így nyilatkozik: *Ez hús az én húsbomból, csont az én csontomból* (vö. Ter 2, 23). Szent Pál ezt az ember teremtéséről szóló gondolatot alkalmazza Krisztusra: *Krisztus is szereti az Egyházat. Tagjai vagyunk testének* (Ef 5, 29-30), mintegy a húsból és a csontjaiból vagyunk. Képletes beszéd ez, húsból és csontjából lenni azt jelenti: **az Ő emberségének is részesei vagyunk, Ő a mi emberségünknek lett a részese.** Az, hogy Istenségének a részesei lehettünk, mert Ő az Ő titokzatos testében, ebből a Szentlélekből, ebből a Szent Istenből részesít minket. Nagy szent titok ez! Tehát nemcsak egy-egy választott lélek-menyasszony részesedik az isteni Vőlegény szeretetében, hanem mindazok, akik Krisztushoz tartoznak, mint ahogyan a testhez tartoznak a testrészek, a tagok.

Krisztus szereti az Egyházat, vagyis az Ő menyasszonyát, minket, mindnyájunkat. **Milyen nagy kitüntetés, ha együtt lehetünk ezzel a mi isteni Urunkkal! Mindnyájan részesedünk Istenben!** Ebben az imaszakaszban a lélek „tudja Istent”, vagyis tudása van Istenről, mert értelme Istenbe merült. Illetve akarata szereti Istent, mert részesedik Isten szeretetéből. Az isteni tudás és az isteni szeretet eggyé kapcsolódik. Az Atya, Aki öröktől fogva örökké létezik, az Ő isteni Tudásában, Egyszülött Fiában és kettejük szeretetében, a Szentlélekben részesíti az Ő választottait.

10. Milyen kibontakozása van ennek a menyegzős lakomára való hivatalosságnak?

Sík Sándor *Ketten a Mesterrel* című versében ezt így fogalmazza meg: „Szemembe nézett, és rám mosolygott csendesen, és belém szállott a Mester Lelke.”

Tehát az az egyik következmény: *Isten gyönyörködve, mosolyogva néz az Ő választottaira* (vö. Zsolt 149, 4). Az ember szíve majd elolvad a gyönyörűségtől. Ez **az isteni szem, ez az isteni tekintet az ember lelke mélyére hatol. De nemcsak egy mosolygást, egy szeretetteljes információt ad Isten Fia az Ő választottjainak, hanem a Lelkét is.** Az ember megélheti: **Isten Szeretete költözik bele,** Akit Szentléleknek hívunk. A Mennyei Atya tekintetéről Jézus beszél a tékozló fiú történetében: *Atyja – tudniillik a tékozló fiúnak, aki hazatért – már messziről meglátta őt, és megesejt rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult és megcsókolta* (vö. Lk 15, 20). Isten Atyánk már messziről szeretettel néz bennünket, és nézi, hogy

hogyan jutunk egyre közelebb Hozzá. Irgalmas szíve könyörületre indul, amikor eléje lépünk. Mi talán csak egy lépést mentünk, de **Isten Atyánk ezerannyit közelít felénk.** Ő az, Aki elénk siet, átöleli a lelkünket, magához szorítja és megcsókolja, vagyis közli a szeretetét.

Ez tulajdonképpen a szemlélődő ima leírása. A **szemlélődő imádság** nem más, mint

- **szeretetteljes egymásra gondolás,**
- szeretetteljes egymásra **nézés,**
- szeretetteljes egymásra **irányulás,**
- szeretetteljes egymásra **vágyódás, egymás felé sietés, ölelés és megcsókolás.**

Mindezt a Mennyei Atya adja először. A gyermek, a választott jegyes pedig **viszonozza.** A szemlélődő imádság nem más, mint Isten és ember egymás szeretetének megtapasztalása, befogadása, egymásnak való öröm, egymásban való gyönyörködés, egymásba olvadás. Amikor az ember elmondhatja: „Uram, Lényed átjár, vagyis Isten eluralkodik a lélekben, a lélek pedig Istenbe alakul, eggyé lesz Vele a szeretetben.”

A tékozló fiú történetében szerepel az **idősebb testvér** is, de itt a Mennyei Atyának az **édes gyermekéről van szó,** aki sohasem volt tékozló fiú, hanem mindig ott maradt az Atya házában. Ez az **isteni Vőlegény.**

Ugyanez a vonatkozás valósul meg az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony között. De nem valami messze távolról, hanem egészen közlőlől, hiszen most már ők együtt vannak. A lélek-menyasszony elmondhatja: „**Az én isteni Uram immár ott van az életemben, és pedig szüntelenül, elválaszthatatlanul!** Átjárja egész mivoltomat, a karjaiban tart, és **visz engem a mennyország felé vezető úton.** Ő az, aki megtart, hogy a mennyország útjáról ne térjek le se jobbra, se balra. Aki isteni hatalmával **meg tudja valósítani az embernek lehetetlent, hogy az ember isteni Életet éljen, Istenbe merült életet éljen!** *Istennek semmi sem lehetetlen* (Lk 1, 37). *Isten, Aki megteremtette az embert, amikor a föld porából alkotott testébe Leheletet adott* (Ter 2, 7), az élet Leheletét, és lett az ember élőlényé, újjáteremti az embert. A szent Leheletet, a Szentleket adja az Ő választottjának. Testét és lelkét **a megdicsőültség állapotára, a mennyei boldogságra hívja.**

II. Milyen lesz az, amikor a menyegzős lakomán a mennyben az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony frigyében részesedhetnek a lakodalomra meghívottak is?

Micsoda **örömujjongás!** Micsoda új Élet, **mert Isten élete uralkodik el az Ő választottjaiban!** Olyan élet ez, amelynek nincsen vége. Olyan ének ez, amelyet szüntelenül énekelhetünk a megdicsőültekkel együtt. Hatalmas sereg, csodálatos szimfónia, együtthangzó harmónia! **Az isteni Karmester intésére együtt rezdül az üdvözültek hatalmas serege!** Együtt emelkedik a dallammal egyre magasabbra, egyre jobban Isten Szívébe. *A menyegzős ház megtelik vendégekkel* (Mt 22, 10), – mondja Jézus. **Szabad** tehát **oda vágyódnunk,** ahol az isteni Vőlegény és a lélek-menyasszony üli az ő menyegzőjét. Szabad nekünk is **igényelnünk ezt a bekapcsolódást ebbe az isteni örömbé,** ebbe az embert egészen betöltő **lelki örömbé!** Milyen hatalmas a mi isteni Urunk, Aki mindnyájunkat személyre szóló szeretettel tud részesíteni az Ő örömében!

Persze, hogy akkor a lélek hallja Isten énekét, amellyel választott jegyeséhez fordul:

Jegyesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A választott lélek pedig felel Istennek erre a vallomásra, és kéri az Ő szeretetének további áradását:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

Szüntelen szeress, vagyis olyan szeretettel, amelynek nincs vége! Ez már a mennyei boldogság. Az isteni Bárány és a választott lélek-menyasszony menyegzőjének vég nélküli öröme.